

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.214/2015/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év január hó 8. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 4.B.95/2014/50. számú ítéletét **megváltoztatja** és a vádlott szabadságvesztés büntetését 16 (tizenhat) évre **súlyosítja**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztés büntetésbe a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig eltelt időt beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 18.820 (tizennyolcezer-nyolcszázhusz) forint bünygyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Budapest Környéki Törvényszék a 2015. június 9. napján kelt 4.B.95/2014/50. számú ítéletével a vádlott bűnösségét emberölés büntetében (Btk. 160.§ (1) bekezdés), magánlaksértés büntetében (Btk. 221.§ (2) bekezdés a/ pontja) és testi sértés vétségében (Btk. 164.§ (1), (2) bekezdés) állapította meg.

Ezért őt halmazati büntetésül 14 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetést börtönben kell végrehajtani. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá a feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozóan is úgy, hogy a vádlott a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Elrendelte a Dabasi Városi Bíróság 5.B.490/2011/5. számú ítéletével 2011. december 6. napján jogerős kiszabott 2 év felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását is.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelekre vonatkozóan rendelkezett, továbbá kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bünygyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a kiszabott szabadságvesztés súlyosításáért, míg a vádlott a fellebbezés irányának megjelölése nélkül, a védője bűncselekmény, illetve bizonyítottság hiányában történő részfelmentés végett, és a kiszabott büntetés enyhítéséért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.79/2015/3. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű eljárás keretében tett eleget az ügy felderítési kötelezettségének. Valamennyi fontos bizonyítékot beszerezett, azokat mérlegelte és helyes ténybeli következtetéseket vont le. A tényállás ekként az ügyészi álláspont szerint mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, így irányadó a másodfokú eljárásban is.

Kiemelte az ügyészség, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

Okszerűen vont következtetést a tényállás alapján a vádlott bűnösségére valamennyi terhére rótt cselekmény tekintetében és azok jogi minősítése is törvényes.

Az ügyészség érvelése szerint a vádlottnak és a védőnek az élettársi közösség megállapítására irányuló álláspontja, ennek következtében a magánlaksértés büntette miatti bűncselekmény hiányában történő felmentést célzó fellebbezése a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet. Hasonlóképpen nincs lehetőség az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítására sem, mivel a bizonyítási eljárás keretében olyan érdemi körülmény, adat vagy tény, amelyből erős felindulásra, azaz a vádlott természetéből fakadó ingerlékenységi szintjén lényegesen túlmutató és tudatát elhomályosító heveny indulati tobzódás állapotára lehetne következtetni, nem merült fel. Ezért az ügyészség álláspontja szerint a vádlotti és védői fellebbezés az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadja és a vádlotti védekezés elfogadását célozza, amely megalapozott tényállás mellett ugyancsak nem vezethet eredményre.

Az átiratban foglaltak szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket helyesen sorolta fel, azonban nem kellő súllyal értékelte, így a kiszabott büntetés indokolatlanul enyhe. Az emberölés büntette, lopás büntette, valamint a jelen ügy sértettjének sérelmére már korábban elkövetett súlyos testi sértés büntette miatt már elítélt vádlott társadalomra veszélyességének foka kiemelkedő, így a 14 év szabadságvesztés alkalmatlan a Btk. 79.§-ában írt büntetési célok elérésére. A vádlott egész eddigi életviteléből megállapítható, hogy jogkövető magatartásra nem képes, erőszakos természetű személyiség, akivel szemben a büntetési tételkeret maximumát megközelítő tartamú börtönbüntetés kiszabása indokolt.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a halmazati büntetés tartamának felemelését, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője tényállási pontonként támadta az elsőfokú bíróság ítéletét. Álláspontja szerint az egyes vádpont mindkét cselekménye esetében a megállapított tényállás megalapozatlan, mivel a Be. 351.§ (2) bekezdés c/ és d/ pontjaiban írt megalapozatlansági okban szenved. Érvelése szerint ugyanis a tényállásban rögzítettek ellentétben állnak az iratok tartalmával és helytelen ténybeli következtetéseket is tartalmaznak. Előre bocsátott indítványában a magánlaksértés tekintetében bűncselekmény hiányában, a testi sértés büntette vonatkozásában pedig bizonyítottság hiányában indítványozta a vádlott felmentését.

A fenti indítványait részletesen megindokoló érvelése szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott több olyan tény, amely a vádlott javára lett volna értékelhető.

Az eljárás során meghallgatott tanúk ugyanis egyöntetűen megerősítették a vádlottnak azt az állítását, hogy a vádlott és a sértett élettársak voltak. A kapcsolatuk meglehetősen viharos zajlásáról a környezetükben mindenki tudott, ennek ellenére az élettársi kapcsolat fennállását a tanúk nem vonták kétségbe. Kiemelte, hogy e ténynek azért van jelentősége, mert ennek alapján dönthető el, hogy a vádlottnak joga volt-e ugyanabba a lakásba visszatérni a vádbeli nap estéjén, mint ahonnan aznap reggel dolgozni indult. E körben a védő hangsúlyozta, hogy tanúl az eljárás során

egyetlenegy alkalommal sem állította azt, hogy a sértett kitiltotta, illetve távozásra szólította volna fel a vádlottat. A védő nem vitatta, hogy tanúl valóban elküldte a vádlottat 2013. október 12-én, ezt azonban a saját jogán, saját elhatározásából és nem pedig a sértett kérésére tette. Kifogásolta a védő, hogy erre a tényre az elsőfokú ítélet egyáltalán nem tért ki.

Hangsúlyozta, hogy a tanúk által és a vádlott által is igazolt élettársi kapcsolat alapján vádlottnak joga volt a sértett házába visszatérni a sértett kifejezett engedélye nélkül is. Ilyen körülmények között pedig a vádlott terhére a magánlaksértés büntettének megállapítása törvénytelen.

A testi sértés büntette tekintetében a védő álláspontja szerint ugyancsak egyoldalúan értékelte az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Ennek alátámasztásaként utalt arra, hogy tanúl egyetlen alkalommal sem állította, hogy a vádlott akár kézzel, akár a husánggal bántalmazta volna a sértettet. Ilyen körülmények között erősen kétségbe vonható, hogy a vádlott bántalmazása következtében keletkeztek e a sértetten a látleletben rögzített sérülések.

Hivatkozott e tekintetben a védő arra is, hogy a tárgyaláson meghallgatott mentőtiszt előadása, valamint a mentő esetlap adatai alapján a helyszínre érkező mentősök közül senki nem látta el a sértett sérüléseit, nekik ugyanis a sértett egyáltalán nem is panaszkodott arról, hogy bántalmazták és ennek következtében megsérült volna.

Továbbmenően hivatkozott a védő az orvosszakértői véleményben foglaltakra is, amely szerint a látleletben rögzített sérülései eleséstől is keletkezhetnek. A sértett életmódját, az aznap délutáni mozgását, kerékpározását is figyelembe véve a sérüléseket bárhol és bármikor elsenvedhette a sértett, így kétséget kizáró bizonyítékok hiányában e cselekmény tekintetében bizonyíték hiányos felmentésnek van helye.

Az ítélet 2. tényállási pontjában írt cselekmény vonatkozásában a védő a 3/2013. BJE határozat I/6. pontjára hivatkozott. Álláspontja szerint a tényállásból megállapíthatóan a vádlott az eseményeket megelőzően elsenvedte a legsúlyosabb férfiúi megaláztatást, amikor azt feltételezte, hogy a sértett a délután folyamán megcsalta őt. Ezt alátámasztja az a vádlotti előadás, amelyet egyéb bizonyítékok nem cáfoltak meg, és amely alapján rögzíthető, hogy a vádlott egész délután több helyen kereste az élettársát. Már e keresés során is a féltékenység és a szerelemföltés érzése kerítette hatalmába, és amikor a vádlott lakásában a vádlott többszöri faggatása után a sértett elismerte a hűtlenség tényét, a vádlott indulata fékezhetetlenné vált és ez vezetett a cselekmény elkövetéséhez.

Hivatkozott még a védő a vádlott emlékezetkiesésére is, amely álláspontja szerint ugyancsak a felfokozott indulati állapot következtében kialakult tudat elhomályosodás eredményeként jött létre.

Utalt arra a vádlotti nyilatkozatra is, melyben a vádlott arról számolt be, hogy amikor magához tért, a sértett az ágyon feküdt, az ő kezében pedig ott volt a kés. A védő érvelése szerint mindezeket összerakva és értékelve az erős felindulásban elkövetett emberölés büntettének megállapítására kell, hogy sor kerüljön.

A vádlott a felszólalásában megbánását hangsúlyozta és arra hivatkozott, hogy a közöttük kialakult vita a sértett hűtlen magatartására volt visszavezethető.

Az utolsó szó jogán a magánlaksértés büntette vonatkozásában az élettársi kapcsolat fennállását és e cselekmény miatt büncselekmény hiányában történő felmentését, a súlyos testi sértés vonatkozásában bizonyítékok hiányában történő felmentését, míg az emberölés büntette tekintetében az erős felindulásban történő ölési cselekmény megállapítását indítványozta.

A kétoldalú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet az ítélőtábla a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárását. Az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte és a ténybeli következtetései is helyesek.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás tisztázása érdekében nem csak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem számtalan vádlotti és védői bizonyítási indítványnak is helyt adott. Így került sor tanú2 és tanú3 kihallgatására, tanú4 tanúként történő meghallgatására is. Az elsőfokú bíróság megidézte a tárgyalásra az eljárásba bevont valamennyi orvos- és pszichológus szakértőt annak pontos tisztázása végett, hogy a 2. tényállásban írt cselekmény elszenvedése során, vagy pedig azon kívül szerezte-e a sértett a boncolásnál feltárt testszerte elhelyezkedő sérüléseit.

Ugyanakkor megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem adott helyt azoknak a bizonyítási indítványoknak, amelyek az ügy pontos felderítésében jelentős szerepet nem játszottak. A bizonyítási indítványok elutasításának okáról a Be. 258.§ (3) bekezdés f/ pontja alapján adott számot az elsőfokú ítélet 29. és 30. oldalán, mely érvekkel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás vonatkozásában rögzíthető, hogy az túlnyomó részében megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében foglalt hibáktól és hiányosságoktól, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdése alapján kisebb kiegészítésre, illetve pontosításra szorul az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 5. oldal 1. bekezdésében írtakat a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy az 5.B.490/2011/7. számú határozat 2014. szeptember 26. napján emelkedett jogerőre.

Az 5. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az ügy jelenleg a Dabasi Járásbíróságon van folyamatban a vádlottal szemben 6.B.288/2015. szám alatt lopás büntette miatt. Az ügyben az első tárgyalás megtartására 2016. február 2. napján kerül sor.

A 6. oldal 1. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a vádlott a cselekményét szokványos, indulatvezérelt ittasság állapotában követte el (nyomozati iratok 859. old.).

A 10. oldal 2. bekezdés 2. mondata után a következőket illeszti: „A második alkalommal a rekeszi felszín sértette meg 33-34 mm hosszan.” (nyomozati iratok I. kötet 335. old.)

A 10. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a sértett vizeletében a cselekmény elkövetéskor 4,23 ezrelék volt az alkoholkoncentráció (nyomozati irat I. kötet 353. old.).

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibamentes, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban leszögezhető, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének igen magas színvonalon tett eleget. Ennek során részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat, mely okból fogadott el, illetve melyeket és milyen okból vetett el.

Az 1. tényállás tekintetében az elsőfokú bíróság igen részletesen foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy a vádlott és a sértett élettársi közösségben éltek-e vagy sem. A vádlott állításával szemben a sértett, tanú5, tanú6 és tanú1 vallomása, valamint az egyéb okirati bizonyítékok alapján logikus érveléssel

állapította meg, hogy a vádlott és a sértett kapcsolata csak egyes mozzanataiban volt élettársi jellegű, de nem minősíthető élettársi közösségnek.

Mivel az élettársi közösség fennállásának kérdése szorosan összefügg a vádlott terhére rótt magánlaksértés büntetével, megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor jogilag is megvizsgálta ezt a kérdést, hiszen ez a magánlaksértés büntette megállapíthatósága szempontjából különös jelentőséggel bír. Helyesen mutatott rá arra, hogy ennek a vizsgálódásnak azért volt különös jelentősége, mert a civil személyek, - közöttük a tárgyaláson kihallgatott tanúk - egészen másképpen fogalmaznak meg egy kapcsolatot a hétköznapi életben, mint a jogszabályi rendelkezések, és ezért a civil személyek megítélése is jelentősen eltérhet a jogszabályi rendelkezések felhasználásával történő vizsgálódás eredményétől.

Az elsőfokú bíróság irathűen a sértett és tanúl vallomása alapján állapította meg helytállóan azt is, hogy a sértett a vádlottnak a lakásba történő utolsó bemenetele előtt a lakásának használatával kapcsolatos, és ennek alapján az engedély nélkül történő bejutást korábban a vádlott számára lehetővé tevő engedélyét visszavonta és egyértelműen hangot adott annak, hogy a vádlott ott nem kívánatos személy.

Ezt a megállapítást tanúl nyilatkozata, - mely szerint a sértett kifejezetten megkérte arra, hogy a vádlottat utasítsa ki a lakásból - mindenben alátámasztja (37. sorsz. tárgyalási jkv. 9. oldal 1-2. bekezdés).

A sértett maga is tett olyan nyilatkozatot a nyomozati eljárás során, mely szerint „folyamatosan bejön a házamba úgy, hogy én arra nem adok engedélyt”.

Megjegyzni az ítéletábra azt is ezzel kapcsolatban, hogy ha a vádlottnak valóban szabad bejárása volt a sértett lakásába, akkor a vádlottnak a 22.00 órát megelőző megjelenései alkalmával sem kellett volna engedelmessé válnia a kiutasításoknak, és nem kellett volna elhagynia a sértett lakását.

Az a tény, hogy a 2013. október 12. napján délután a vádlott a sértett házába való kétszeri bemenetekor tanúl távozásra felszólító mondatainak engedelmeskedett, egyértelműen igazolja, hogy a vádlott maga is tisztában volt azzal, hogy a sértett engedélye nélkül ott törvényesen nem tartózkodhat.

A vádlott tagadásával szemben az elsőfokú bíróság helyes következtetésekkel állapította meg azt is, hogy ez alkalommal a vádlott bántalmazta a sértettet egy nyújtófával. Ezt a következtetést alátámasztotta, a sértett sérüléseiről készített látlet, továbbá a helyszíni szemle során készített fényképfelvételek is.

Helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy a sértett az őt ért bántalmazást követően egészen a látlet felvételéig, mindvégig hatósági személyek társaságában (rendőrök és polgárőrök) tartózkodott. Így minden alapot nélkülöz az a vádlotti védekezés, mely szerint a sértettet más személyek bántalmazták, illetőleg ittas állapota következtében a kerékpárjával történő elesés alkalmával szerezte ezeket a sérüléseket.

Hasonlóképpen nem foghatott helyt a vádlottnak az az érvelése sem, hogy a sértett sértetlenségét egyértelműen meg lehet állapítani abból, hogy a sértett a helyszínre érkező mentőskötől nem kért ellátást, nekik az őt ért bántalmazásról említést sem tett, továbbá az a tény is, hogy a sértett ez alkalommal szerzett sérüléseivel kapcsolatosan készült igazságügyi orvosszakértői vélemény sem zárta ki, hogy a sérülések eleséstől, vagy biciklivel történő eleséstől keletkezhettek.

Ezzel kapcsolatban az ítéletábra egyrészt azt emeli ki, hogy a vádlott bántalmazása következtében tanúl eszméletét veszítette, így a sértettet ért bántalmazásról beszámolni valóban nem tudott.

Az is jelentőséggel bír, hogy tanúl eszméletvesztéses állapotát látva a sértett elsődlegesen annak érezte szükségességét, hogy tanúl-hez segítséget hívjon, ezért a polgárőröknek, a helyszínre érkező rendőröknek, továbbá az ugyancsak a helyszínen megjelenő mentősöknek sem a saját sérüléseiről, hanem tanúl állapotáról, illetve az őt ért bántalmazásról számolt be.

Ami pedig az igazságügy orvosszakértői véleményben foglaltakat illeti, megállapítható, hogy az orvosszakértő csak, a hasonló sérülések egyik lehetséges szerzési módjaként tett említést az elesésről, illetve a biciklivel történő elesésről, amely szakértői megállapítást a bíróságnak kell értékelnie, mivel a bíróság feladata annak eldöntése, hogy a sértett a sérüléseket bántalmazás következtében vagy más módon szerezte-e meg.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság bizonyítottanak látta az 1./ vádpontban írt cselekmények a vádlott általi elkövetését.

A 2. tényállási ponttal kapcsolatosan a vádlott a nyomozás során és az utolsó szó jogán a másodfokú eljárásban is elismerte, hogy ő szúrta meg a sértettet, amely szúrással annak halálát okozta.

E cselekménnyel kapcsolatban tényként volt megállapítható, hogy a sértett a halálos sérülést a vádlott házában, a vádlott ágyán fekve, a vádlott általa használt késtől szenvedte el.

A vádlott azt állította, hogy ő az ágyon ült, míg a sértett fekvő helyzetben volt a szúrás pillanatában. Ezt a pozíciót pedig az igazságügyi orvosszakértői véleményben rögzített megállapítások, valamint ezen túlmenően egyéb objektív bizonyítékok is alátámasztották.

Helyesen utalt az egyéb bizonyítékok körében az elsőfokú bíróság a vérrel szennyezett kés pozitív eredménnyel végződő vér előpróba vizsgálatára, valamint a kés pengéjének méretére is, amelyek figyelembe vételével az igazságügyi orvosszakértő a kést a halálos sérülés okozására alkalmas eszközként jelölte meg.

Ezen túlmenően megállapítható, hogy a vádlott az eljárás során igen részletesen számolt be a közte és a sértett között lezajlott vitáról, és a híváslisták adatai alapján az is megállapítható volt, hogy a vádlott a cselekmény után két telefonhívást is kezdeményezett. Mindezek a tények és a vádlott cselekmény után tanúsított magatartása is a tudatának megtartott voltára utalnak, így helytállóan vetette el az elsőfokú bíróság a vádlott által védekezésésként hivatkozott részleges és átmeneti emlékezetkiesésére vonatkozó előadását.

Az a tény, hogy a vádlott a cselekményt megelőzően történeteket, valamint az ölési cselekmény utáni eseményeket pontosan fel tudta idézni, és csak a ránézve terhelő momentumok tekintetében hivatkozott arra, hogy emlékezetkiesés következtében azokról nyilatkozni nem tud, egyértelművé teszi azt a megállapítást, hogy ez a hivatkozása a védekezése körébe tartozik, és így is kell értékelnie.

Ugyancsak helyesen vetette el a elsőfokú bíróság az ítélet 24. oldalán adott részletes indokolása alapján azt a vádlotti védekezést is, hogy a sértettet más személyek ölhatték meg.

Az elsőfokú bíróság erre irányuló helyes következtetését támasztja alá az a tény is, hogy a vádlotti hozzátartozók részben a vádlottól kapott információk alapján maguk is arra a meggyőződésre jutottak, hogy a vádlott ölte meg a sértettet. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy a vádlott cselekményét atnű7 - a vádlott húga - maga jelentette be a rendőrségen.

Megjegyzzi a másodfokú bíróság azt is, hogy a vádlottnak az erős felindulásra irányuló védekezése ellentmondást hordoz a 2013. október 12. napján tanúsított magatartását is figyelembe véve.

Ez alkalommal ugyanis a vádlott saját előadása szerint a sértett a saját házában, meztelenül, míg tanul-et ugyancsak a franciaágyon fekvő egy fecske alsóneműben találta „félreérthetetlen helyzetben”.

Joggal merül fel tehát az a kérdés, hogy ha ez a szituáció nem váltott ki a vádlottból erős felindulást, akkor a 2013. december 28. napján a sértett szájából elhangzott azon egyetlen mondat, mely szerint „mit számít az már?” hogyan válthatott ki olyan tudatbeszűkült állapotot, amely a vádlottat arra indította, hogy a sértettet megölje.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság bizonyítottan látta a 2. tényállási pontban a vádlott terhére rótt cselekmény elkövetését.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen és helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes valamennyi cselekmény jogi minősítése is.

Kiemelendő, hogy a cselekményekhez fűzött jogi indokolás teljeskörű és kifogástalan, amely a hatályos és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezéseken alapul.

Az 1. tényállási pontban írt cselekmény tekintetében az elsőfokú bíróság a Ptk. 6:514.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően állapította meg, hogy a vádlott és a sértett kapcsolata jogi értelemben nem feleltethető meg teljes egészében a Ptk.-ban írt élettársi viszonyoknak, így a vádlottnak a sértett lakásából történő kiutasítása megszüntette azt a jogát, hogy oda bármikor, a sértett engedélye nélkül, önhatalmúlag belépjen.

Az ölési cselekménnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság az ítélet 25. oldal utolsó bekezdésében a 26. oldalon és a 27. oldal 1. bekezdésében részletes jogi indokolást adott arra vonatkozóan, hogy miért nem tartotta megállapíthatónak a vádlott tekintetében az erős felindulásban elkövetett emberölés büntettét. Abban az esetben ugyanis, hogy ha a vádlott az indulat hatására cselekedett ugyan, de az indulat a tudatát nem homályosította el és viselkedése mindvégig célszerű és megfontolást tartalmazó ismérveket is tartalmazott, akkor az erős felindulás szerinti minősítés megállapításának alapja nem lehet.

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlott az ölési cselekményt követően a kés pengéjét gondosan megtörölte, kezét megmosta, a sértett holttestét betakarta, majd eltávozott a saját lakásából, miután annak ajtaját bezárta.

Ugyancsak a vádlott védekezést cáfoló tényként kell utalni arra, hogy a vádlott és a sértett között az érzelmi kapcsolat meglehetősen labilis volt. A vádlott tudomással bírt arról, hogy a sértett több férfival létesített szexuális kapcsolatot ezalatt az idő alatt, sőt egy esetben még az is felmerült, hogy a sértett más személlyel élettársi kapcsolatra lép.

Mindezeket tudta a vádlottat így nem érhetette teljesen váratlanul a sértett megjegyzése, következésképpen ez a szituáció és ez a közlés nem lehetett eredője a méltányolható okból származó erős felindulásnak sem.

A büntetés kiszabása körében felsorolt enyhítő körülmények helyesek, azok kiegészítése, illetve pontosan nem indokolt.

A súlyosító körülményeket azonban a másodfokú bíróság kiegészíti azzal, hogy a kettőnél több halmazat további súlyosító körülményt, csakúgy, mint a magánlaksértés büntette vonatkozásában a kitartó elkövetési szándék és mód.

A korábban már a felesége megöléséért emberölés büntette miatt elítélt vádlottal szemben a kibővült súlyosító körülményekre is figyelemmel, továbbá értékelve azt, hogy a cselekmény büntetőeljárás hatálya és felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el, a másodfokú bíróság is indokoltnak találta a Fellebbviteli Főügyészség büntetés súlyosítására irányuló indítványát és a kiszabott szabadságvesztés tartamát a középértékre vonatkozó rendelkezést is figyelembe véve 16 évre súlyosította.

Az ítélőtábla az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozóan a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Figyelemmel arra, hogy a vádlotti és védői fellebbezés eredményre nem vezetett, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlottat a Be. 381.§ (2) bekezdése alapján kötelezte.

Az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések tekintetében törvényesen rendelkezett és a rendelkezések jogszabályi hátterének megjelölése is pontos.

Összességében a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék ítélet a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. év január hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 4.B.95/2014/50. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.214/2015/4. számú ítéletében írt változtatással 2016. év január hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év január hó 8. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő